

[Gert Petersen]

2 pct.'s afstand, men det læste man jo i alle aviserne. Det var måske nok så meget regeringens påstand, for jeg vil godt erkende, at Socialdemokratiet faktisk også begyndte at rejse spørgsmålet om finansiering dengang, nok ikke med den styrke, som de gjorde under valgkampen, og som de gør nu, men det er da kun udmærket, at det bliver rejst med styrke, men det blev altså også rejst forinden. Diskussionen om krone til krone-finansiering har jeg hørt, inden valget blev udskrevet. Diskussionen om Hypotekbanken har jeg hørt, inden valget blev udskrevet. Det være også sagt til Det Radikale Venstre, der lægger så meget vægt på en ansvarlig økonomisk politik. Det gør vi også i SF.

Man spørger sig selv, hvordan De Radikale i et års tid eller to har kunnet være med i sådan en regering. Det rejser da spørgsmålet om den utrolige letsindighed, som denne regering lægger for dagen i økonomisk henseende. Jeg husker under valgkampen – og jeg må indrømme, det gjorde indtryk, for jeg blev faktisk helt imponeret – da statsministeren i fjernsynet en af de sidste dage før valget trak en check på 10 mia. kr. op af lommen og ville forære den til skatteyderne. Han vidste ikke rigtig, hvordan han skulle få dækning, men de bestilte nok noget mere derude, når de fik sådan en skattenedsættelse på 10 mia. kr., og så kom pengene vel ind igen.

O.k., statsminister, det var et forslag, jeg kunne være kommet med for 20 eller 30 år siden, da jeg sådan var meget ungdommeligt venstreorienteret. Men nu var det altså en konservativ statsminister, der kom med det, og jeg synes egentlig, at den diskussion, vi her har overværet, afspejler noget af den samme letsindige holdning som den, vi stødte på i fjernsynet.

Det er nemlig rigtigt – dér er jeg enig med hr. Svend Auken – at det ikke er skatterne, som er det store problem, det er arbejdsløsheden, og det er underskuddet på finansloven, der er det store problem. Jeg vil sige, at for almindelige mennesker derude er det arbejdsløsheden og den sociale nedtur, som følger med, der er det store problem. Og det er det, man først og fremmest skal sætte ind på at overvinde. Hvis man tror, man kan gøre det med sådan nogle skattelettelser, at det skulle være hovedvejen til at løse problemerne, så tror jeg, at man er gået meget galt i byen.

Fra SF's side er vi selvfølgelig også med til at forhandle med regeringen om det ene og det andet. Det var vi – som statsministeren var så venlig at minde om – også villige til inden valget, det er vi stadig væk. Men det må være noget, der nytter noget, og det må være noget, hvor tingene hænger nogenlunde sammen. Og jeg tror altså, som jeg sagde tidligere, at det først og fremmest bliver de alternative flertals beslutninger, som regeringen kommer til at administrere.

Jeg synes, det er i orden, hvis KV-regeringen får en vis indflydelse, når den har fremsat et forslag, og så ændrer det alternative flertal forslaget. Det er klart, en vis indflydelse må regeringen have på det, men den kan godt gå hen og blive meget begrænset.

Jeg tror, vi kan komme i den situation det næste halve års tid, at vi vil opleve dette den ene gang efter den anden. Og så vil der opstå det spørgsmål i Folketinget: Jamen hvad skal vi så med sådan en regering? Og selv om statsministeren her har udtalt – lidt ukonstitutionelt, vil jeg nok sige – at regeringen ikke kan tvinges væk, så kunne det jo godt være, at folketingsflertallet alligevel i løbet af nogle måneder, et halvt eller helt år fandt ud af, at det nok var en mere holdbar situation at få ændret på konstitutionen på regeringsplan.

Så skal jeg sige om de stillede dagsordensforslag, at Socialistisk Folkeparti – jeg må sige, at hr. Svend Auken virkelig har forhandlet bredt – også var blevet orienteret om den socialdemokratiske dagsorden, inden den blev fremsat. Vi vil stemme for den, den er udtryk for en holdning, som vi fuldt ud deler. Vi opretholder principielt vores egen dagsorden, men det er klart, at den bortfalder som følge af afstemningsproceduren.

Jeg vil lige indskyde, at jeg er meget tilfreds med, at udenrigsministeren her fra talerstolen udtrykkeligt bekræftede, at Danmark støtter en Mellemøstkonference og ønsker en Mellemøstkonference. De to sidste afsnit i SF's dagsordensforslag kunne vi såmænd godt have strøget, men i disse advares der udtrykkeligt imod, at sanktionspolitikken nu afløses af krigspolitikken, og vi ville have foretrukket, at det var blevet sagt helt klart og tydeligt. Men vi var godt klar over, at det ikke kunne samle et flertal her.